

вори прѣдишния редъ и спокойствие. Едвамъ билъ свършилъ работата си, ето че пристигнали изъ градътъ Миръ нѣколко души и съ сълзи молили Св. Николая да се върне въ градътъ часъ по скоро, защото градоначалникътъ билъ осждилъ на смъртъ свършено невинни трима човѣци. „Цѣлия градъ“ — говорили тѣ: „плаче за тѣхъ и съ нетърпѣние чака тебе, Владико Свети; ако бѣше ти въ градътъ, градоначалникътъ не би посмѣлъ да ги осжди за нищо и никакво. Св. Николай веднага тръгналъ за града, като взелъ съ себе си и тримата военоначалници. Когато стигнали въ градътъ, осжденитѣ били вече изведени на полето, кждѣто щѣли да бждатъ посѣчени и чакали на колѣнѣ, кога ще се извърши наказанието. Полето било прѣпълнено съ народъ, който, като видѣлъ своя владика, издалъ громко радостенъ викъ. Св. Николай пристѣпилъ при осжденитѣ, свалилъ отъ тѣхъ оковитѣ и ги освободилъ. Никой отъ войницитѣ не смѣилъ да се противи, а самия градоначалникъ, като се научилъ за пристиганieto на Светителя и за станалото, дошълъ самъ при него и почналъ да се оправдава; светительтъ обаче го изобличилъ прѣдъ цѣлия събранъ народъ, и само тогава склонилъ да го опрости, когато градоначалникътъ призналъ своята грѣшка.

Минало се дълго врѣме и самитѣ горни трима военоначалници, като усмирили смжтътъ въ Фригия и се завърнали въ Цариградъ,